

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**
zastoupený: Auditorská a daňová kancelář s.r.o., IČ: 64939090, se
sídlem v Praze 1, Vodičkova 41

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská
28,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2016, č.j. 5374729/16/2010-80542-
109458,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se podanou žalobou ke zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2016, č.j. 5374729/16/2010-80542-109458 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný nařídil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu k vymožení nedoplatku ve výši xxxx,- Kč, a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce ve výši xxxx,- Kč.

[2] V první žalobní námitce žalobce namítá, že žalovaný vymáhá daňové nedoplatky nezákonně, protože povinnost uhradit nedoplatky níže specifikované nedoplatky přešla podle § 13b odst. 2 zákona č. 338/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů účinných do 31. 12. 2000 na obchodní společnost ABAKUS a. s., která nabyla po žalobci vlastnické právo k budově č. p. 2283 a pozemku č. 2707/1, obě katastrální území Strašnice, obec Praha. Skutečnost, že došlo v roce 2000 ke změně vlastnických práv k výše označeným nemovitostem, dokládá žalobce výpisem z katastru nemovitostí. Nedoplatky, které žalovaný vymáhá, vznikly za období 1996 až 1998 se splatností v rozsahu od 30. 9. 1996 až 30. 9. 1998, z čehož plyne, že nedoplatky vznikly před nabytím právních účinků vkladu čj: V11 4826/2000, a proto byly způsobilé řádně přejít na kupujícího - společnost ABAKUS a. s.

[3] V druhé žalobní námitce žalobce namítá, že žalovaný vymáhá daňové nedoplatky nezákonně, protože již došlo k marnému plynutí promlčecí lhůty, neboť konkurzní řízení nepředstavuje překážku vymáhání daňového nedoplatku (poukazuje např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kdy probíhající konkurzní řízení nebrání správci daně činit úkony směřující k vymožení daňových nedoplatků - rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 6 Ads 19/2006-63 ze dne 21. 3. 2007, a 7 Afs 120/2004-49 ze dne 12. 8. 2005). Pokud proto správce daně vymáhá svou pohledávku prostřednictvím soudu, včetně soudu konkurzního, nemá to vliv na běh promlčecích lhůt daňových nedoplatků.

[4] Ve třetí žalobní námitce žalobce namítá, že žalovaný vymáhá nedoplatky na dani z nemovitostí, které neexistují. Na majetek žalobce byl dne 07. 07. 1998 prohlášen konkurz, a to rozhodnutím sp. zn.: 96 K 31/ 98 vedené tehdy u Krajského obchodního soudu v Praze. Jediná nemovitá věc, popsaná výše v čl. III., byla z majetkové podstaty prodána v roce 2000 a je vyloučeno, aby byl žalobce v roce 2005 poplatníkem daně z nemovitostí, protože nevlastnil žádnou nemovitou věc. Žalobce proto namítá, že je napadené rozhodnutí nezákonné, protože vymáhá zaplacení neexistujícího nedoplatku na dani z nemovitostí.

[5] Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítá, že žalovaný znova začal evidovat nedoplatky na dani z nemovitostí, které již v roce 2012 označil za promlčené. Přitom ale nedoplatek splatný dne 31. 5. 1999 ve výši xxxx Kč odpovídá položce č. 12 z rozhodnutí ze dne 8. 10. 2009, čj: 308151/09/010941108618, jejíž promlčení uznal Finanční úřad pro Prahu 10 ve svém rozhodnutí ze dne 31. 03. 2012, č.j.: 350662 /12/010941109459 str. 2 bod 3) výroku. Nedoplatek splatný dne 30. 6. 1999 ve výši xxxxx Kč odpovídá položce č. 20 z rozhodnutí ze dne 8. 10. 2009, čj: 308151/09/010941108618, jejíž promlčení uznal Finanční úřad pro Prahu 10 ve svém rozhodnutí ze dne 31. 03. 2012, č.j.: 350662 /12/010941109459 str. 2 bod 3) výroku. Nedoplatek splatný dne 30. 9. 1999 ve výši xxxxx Kč odpovídá položce č. 13 z rozhodnutí ze dne 8. 10. 2009, čj: 308151/09/010941108618, jejíž promlčení uznal Finanční úřad pro Prahu 10 ve svém rozhodnutí ze dne 31. 03. 2012, č.j.: 350662 /12/010941109459 str. 2 bod 3) výroku. Nedoplatek splatný dne 30. 11. 1999 ve výši xxxxx Kč odpovídá položce č. 14 z rozhodnutí ze dne 8. 10. 2009, čj: 308151/09/010941108618, jejíž promlčení uznal Finanční úřad pro Prahu 10 ve svém rozhodnutí ze dne 31. 03. 2012, č.j.: 350662 /12/010941109459 str. 2 bod 3) výroku. Nedoplatek splatný dne 31. 5. 2000 ve výši xxxxx Kč odpovídá položce č. 15 z rozhodnutí ze dne 8. 10. 2009, čj: 308151/09/010941108618, jejíž promlčení uznal Finanční úřad pro Prahu 10 ve svém

rozhodnutí ze dne 31. 03. 2012, č.j.: 350662 /12/010941109459 str. 2 bod 3) výroku. Nedoplatek splatný dne 30. 6. 2000 ve výši xxxxx Kč odpovídá položce č. 16 z rozhodnutí ze dne 8. 10. 2009, čj: 308151/09/010941108618, jejíž promlčení uznal Finanční úřad pro Prahu 10 ve svém rozhodnutí ze dne 31. 03. 2012, č.j.: 350662 /12/010941109459 str. 2 bod 3) výroku. Nedoplatek splatný dne 2. 10. 2000 ve výši xxxxx Kč odpovídá položce č. 3 z rozhodnutí ze dne 8. 10. 2009, čj: 308151/09/010941108618, jejíž promlčení uznal Finanční úřad pro Prahu 10 ve svém rozhodnutí ze dne 31. 03. 2012, č.j.: 350662 /12/010941109459 str. 2 bod 3) výroku. Nedoplatek splatný dne 30. 11. 2000 ve výši xxxxx Kč odpovídá položce č. 17 z rozhodnutí ze dne 8. 10. 2009, čj: 308151/09/010941108618, jejíž promlčení uznal Finanční úřad pro Prahu 10 ve svém rozhodnutí ze dne 31. 03. 2012, č.j.: 350662 /12/010941109459 str. 2 bod 3) výroku. Žalovaný správce daně se nemůže svůj postup odůvodnit poukazem na skutečnost, že rozhodnutí ze dne 31. 03. 2012, č.j.: 350662/12/010941109459 bylo zrušeno Městským soudem v Praze výše cit. rozsudkem, protože důvodem zrušení byl žalobou formulovaný nesouhlas daňového subjektu se závěrem Finančního úřadu pro Prahu 10 o výši jeho daňových nedoplatků a nikoliv nesouhlas s tím, v čem mu tehdejší správce daně sám částečně vyhověl. Žalovaný je vázán dřívějším rozhodnutím svého právního předchůdce, ač bylo zrušeno, pokud ve prospěch žalobce uznal jeho námitku promlčení, protože je napadené rozhodnutí nezákonné.

[6] Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že návrh žalobu odmítnout jako nepřipustnou. Správce daně totiž vydal dne 4. 7. 2016 žalobou napadený exekuční příkaz, kterým postihl příslušný účet, který byl veden u správce daně jako účet nezrušený. Na tento exekuční příkaz bylo reagováno poddlužníkem, a to dopisem ze dne 7. 7. 2016, ve kterém je mimo jiné uvedeno, že účet označený v exekučním příkaze byl před doručením do banky ukončen. Dotazem u poddlužníka správce daně zjistil, že předmětný účet byl zrušen již před samotným vydáním exekučního příkazu. V době vydání žalobou napadeného exekučního příkazu tak tento účet neexistoval a exekuční příkaz tedy není způsobilý zasáhnout do právní sféry žalobce a je nutné na něj hledět, jakoby nebyl vůbec vydán. Z důvodu právní jistoty vydal následně správce daně rozhodnutí o zastavení daňové exekuce č.j. 5487282/16/2010-80542-109458 ze dne 13.7.2016, kterým zcela zastavil daňovou exekuci nařízenou žalobou napadeným exekučním příkazem, a to z důvodu neexistence exekucí postiženého účtu. Toto rozhodnutí bylo doručeno zplnomocněnému zástupci žalobce i poddlužníkovi dne 15. 7. 2016.

[7] Z předloženého správního spisu soud následně zjistil tyto skutečnosti podstatné pro posouzení důvodnosti podané žaloby.

[8] Dne 4. 7. 2016 vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 10, exekuční příkaz č.j. 5374729/16/2010-80542-109458, kterým rozhodl tak, jak je uvedeno shora.

[9] Dne 13. 7. 2016 vydal též úřad rozhodnutí o zastavení exekuce č.j. 5487282/16/2010-80542-109458, kterým zastavil daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb nařízenou exekučním příkazem ze dne 4. 7. 2016, č.j. 5374729/16/2010-80542-109458 z důvodu, že dle sdělení poddlužníka ze dne 7. 7. 2016 byl předmětný bankovní účet zrušen před doručením exekučního příkazu.

[10] Ve věci samé nařídil Městský soud jednání na den 12.dubna 2018, při němž účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

[11] Podle ust. § 175 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném v rozhodné době: „*Správce daně může vymáhat nedoplatek daňovou exekucí nebo zabezpečit vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora, popřípadě jej uplatnit v insolvenčním řízení nebo přihlásit jej do veřejné dražby.*“.

[12] Podle ust. § 178 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném v rozhodné době: „*Daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.*“.

[13] Podle ust. § 178 odst. 5 daňového řádu ve znění účinném v rozhodné době: „*Daňovou exekuci lze provést pouze těmito způsoby: a) srážkami ze mzdy, b) přikázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb, c) přikázáním jiné peněžité pohledávky, d) postižením jiných majetkových práv, e) prodejem movitých věcí, nebo f) prodejem nemovitých věcí.*“.

[14] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[15] Soud pak musí nejprve uvést, že exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s.ř.s., proti němuž se lze bránit přímo správní žalobou, neboť podání řádných opravných prostředků proti exekučnímu příkazu není možné (§ 178 odst. 4 daňového řádu). V úvahu zde sice přichází podání námítky ve smyslu § 159 daňového řádu; nejde však o řádný opravný prostředek. Žaloba ve správním soudnictví je proti exekučnímu příkazu přípustná i v případech, kdy daňový subjekt námitku proti exekučnímu příkazu neuplatnil, což je též případ právě posuzovaného případu (srov. rozsudek ze dne 26. 11. 2015, čj. 7 Afs 131/2015 - 32, č. 3381/2016 Sb. NSS).

[16] Dále je však rovněž třeba doplnit, že soudní přezkum těchto námítek, a v tomto případě samotného exekučního příkazu, je omezen povahou a právními účinky tohoto rozhodnutí. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004-54: „*Námitkami proti exekučnímu příkazu proto nelze účinně brojit proti samotnému daňovému nedoplatku, stanovenému samostatným správním rozhodnutím, a rovněž následný soudní přezkum může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum proto v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné „vybočení“ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce. Jak již ostatně uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004-75, „je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod., navíc za podmínky, že stížnost tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky atp.*

Soud se ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplateků, tedy v řízení vyměřovacím.“

[17] V souzené věci dále nelze odhlédnout od toho, že příslušný exekuční příkaz ještě před podáním žaloby pozbyl svých právních účinků, neboť přímo tato exekuce byla zastavena. Exekuční příkaz tak sice vydán byl, soud jej věcně přezkoumá, neboť důvodnost podané žaloby posuzuje podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), nemůže však odhlédnout od toho, že exekuce na základě tohoto exekučního příkazu neproběhla, resp. fakticky ani nemohla začít.

[18] V této souvislosti soud nejprve zvažoval, zda neprohlásit napadený exekuční příkaz za nicotný i bez výslovného žalobního žádání, a to z důvodu nicotnosti podle ust. § 105 odst. 2 písm. b) daňového řádu (vada rozhodnutí, která jej činí fakticky neuskutečnitelným). Soud k tomuto závěru nakonec nedospěl, neboť podle jeho názoru by tím zároveň zpochybnil nenapadené rozhodnutí o zastavení exekuce, které by stále mělo své právní účinky. Toto rozhodnutí o zastavení exekuce pak v oblasti příslušných právních vztahů mělo tytéž právní účinky, jako by mělo rozhodnutí, jímž by byla prohlášena nicotnost exekučního příkazu, a to buď ze strany správce daně, nebo soudu. Pokud správce daně sám příslušnou exekuci zastavil, aniž ta mohla nabýt jakýchkoliv právních účinků, když provedení exekuce fakticky neproběhlo a ani proběhnout nemohlo, jedná se podle názoru soudu o rozhodnutí, které je ve svých právních účincích srovnatelné s prohlášením nicotnosti rozhodnutí. Proto v dané věci soud k opětovnému prohlášení napadeného rozhodnutí pro nicotnost (když nemá zároveň možnost zrušit nenapadené rozhodnutí o zastavení exekuce) nepřistoupil, neboť týž právní účinek má i rozhodnutí o zastavení exekuce, která fakticky nemohla tímto způsobem proběhnout.

[19] K samotným důvodům podané žaloby soud uvádí, že ty napadají samotnou exekuci, nikoliv však zvolený způsob exekuce, který však nemohl fakticky proběhnout. Proto podle názoru soudu tyto námitky v tomto soudním řízení nemají místa, neboť se musí řešit v těch řízeních, kde k exekuci fakticky došlo či dochází. Soudu je z úřední činnosti známo, že exekuce vůči žalobci jiným způsobem probíhala, což žalobce rovněž napadl žalobou u zdejšího soudu, který o ní prozatím nerozhodl. Až v tomto řízení tak za této procesní situace lze uvažovat o žalobních námitkách, které směřují do samotného provádění exekuce. Postup jiný by v důsledku vedl k tomu, že o jedné námitkách žalobce by rozhodovala dvě soudní rozhodnutí nezávisle na sobě, což by mohlo vést k různému posouzení důvodnosti takových námitek. Rovněž pokud by toto rozhodnutí mělo mít vliv na jiná právní řízení, je nutné tyto okolnosti řešit v těchto jiných řízeních.

[20] Soud dále rovněž zvažoval, zda žaloba nemá být za tohoto stavu odmítnuta, dospěl však k závěru, že soudní řád správní nemá žádné ustanovení, které by takový postup umožňovalo. Navíc v hypotetické rovině lze uvažovat v tom smyslu, že žalobce může mít námitky k samotnému vydání exekučního příkazu, které by mohly být věcně projednány, což však není tato věc, kdy námitky směřují k samotné exekuci, která však nemohla proběhnout a neproběhla.

[21] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 12. dubna 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu